

A hit virágai.

Imák a nők számára.

(Karácsoni ima.)

XXIX.¹

A hála szent érzéscivel borulok le királyi széked zsámolya előtt, egyetlen egy igaz Isten, az *ur Jézus Krisztus születése emlék-ünnepén*, — mert a *te kegyelmességed* ragyog *ama fényes csillag tündöklésében, mely vezette a bölcséket és pásztorokat egyaránt*. Ujjá-születésem ünnepe ez a lelki életre.

A butaság, a babonák, a vadság sötét éjszakája borongott az embervilág milliói felett, — a gyűlölet, boszu, vérengzés iszonyatos esatai dühöngtek a föld lakói között, *mig fel nem ragyogott kegyel-med a Jézus nagy szellemében, mely ujjá szülte a bünbe merült világot*.

Oh hála néked én édes jó Atyám, hogy elküldötted a szabadítót *az idők teljességében*. Oh hála néked ama szeretetért, *mely lett minékünk Istentől igazság, szentség és váltság — kiben a te lelked megnyugodott s a kinek nevén kívül nincs más név, mely által kellene megtartatnunk*.

Örvendez az én lelkem én mennyei Atyám a *te új szövetségben*, melyet angyalok zengő ajkai adtak hirül a világnak; s mint egykor angyalaid úgy én is örvendezve zengedezem a karácsoni szent ünnepen: *dicsőség a magosságos mennyben Istennek, békesség e földön s az emberekhez jóakarát*.

Beteljesedik szívem, lelkem a boldogság édes érzetével s a karácsoni ünnep ezer szent emlékei, eseményei, legendái hitté szentesülve örömhangokban törnek ki rebegő ajkaimon: „Örvendj egész

¹ I—XI. megjelent az 1894—95. évf.-ban, XII. 1891. évf.-ban, XIII—XIV. 1898. évf. XXII—XXVIII. 1899. 3. füzetben.

föld az Istennek és énekelj szép zengéssel“, mert megszületett, a kit Isten ígért s a próféták ajkai hirdettek — *a megtartó, ki az ur Jézus Krisztus, a Dávid várossában.*

Oh engedd én mindenható Istenem, hogy mint egykor a pásztorai, én is szent lelkesedéssel siessek az én megváltó Jézusomhoz. Az élet szövevényei között add nekem utmatatóul ama fényes csillagot, — *hitem igazságait,* — mely Jézushoz vezessen s nála megtartsan ne csak e szent ünnep napjain, hanem míg földi bujdosásomnak napjai tartanak.

Segélj meg engem jó Istenem, hogy mint *ama keleti bölcsék előhozván az ő kincsöket, adának Jézusnak ajándékot, aranyat, tömjént és mirhát,* bemutathassam én is lelki kincseimet trónusod előtt Jézusom születése ünnepén, melyeket hitembe tőle nyertem s melyek egyedül lehetnek kedvesek előtted oh igaz Isten, mind a melyekből megláthatod, hogy lélekben és igazságban imádlak tégedet.

Oh segélj meg engem jó Istenem, hogy az én megváltó Jézusomtól se élet, se halál soha el ne szakithasson, hogy ez által mutathassam ki hálámat is emléke iránt, mert ő tanított meg, *hogy téged ösmerjlek egyedül való Istennek, szerető édes Atyának s ember-társaimat testvércimnek,* ő tanított, hogy ugy cselekedjem másokkal, mint a hogy óhajtom, hogy mások is velem cselekedjenek.

Oh segélj meg jó Istenem, hogy a te szent fiad szellemével naponta jobb és tökéletesebb lehessen, hogy kibontakozhassam az emberi gyarlóságok rabságának kötelékeiből, hogy lehessen, *mint a te választottaid: világosságnak gyermekévé,* mert nem adatott nekem a szolgaságnak, hanem a szabadságnak lelke.

Oh emlékeztess hathatósan jó Atyám, különösen e szent ünnep napjain, hogy azért született az ur Jézus: *hogy választana magának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.*

Segélj meg édes jó Atyám, hogy szívem érzése, lelkem gondolata és életem egész cselekedete és folyamata az angyalok magasztos hymnussává olvadjon össze: dicsőség a magosságos mennyben Istennek, békesség e földön s az emberekhez jóakarattal.

XXX.

(Nagy-pénteki.)

Zokogó keservekkel keresem a te igédet, bölcseségedben megfoghatatlan Isten! Oh mert e nap emlékezete borzasztó eseményt

juttat eszembe, a melyre gondolva, megdöbben az én kebelem a rémület miatt, miként a föld megrázkodott akkoron; gyászt ölt magára az én lelkem, miként a természet gyászba borult, hogy elfedezze az emberi hálátalanság iszonyatos tettét. Oh e napon aratott diadalt a gonoszság az igazság felett. Oh, e napon vonatotí keresztre az ártatlanság a vért szomjuhozó vadság által.

Az a homlok, melyben az emberiség megváltásának magasztos eszméi születtek, tövis-koszorútól vérezik. Azok a kezek, melyek annyi szenvedőnek égető könnyeit letörölték a vigasztalás kendőjével, most vasszegekkel vannak áthasogatva. Az a nemes sziv, melyben a mennyei szeretetnek angyalai lakoztak az emberi nemzet boldogítására, most lánDSA élétől van megrepszttve.

Bizony nem csoda mindenható Isten, ha megrázkodott a föld és gyászt öltött magára a természet ez iszonyu esemény látására, hiszen engemet annak emlékezete is mély borzalommal tölt el és keserű könnyeket facsar ki szemeimből.

Oh hát ily keserű pohárt kellett-e kiüríteni Isten választott emberének? . . . Oh, hát ily iszonyatos halált kellett-e szenvedni az ártatlanságnak? Oh, hát ez-e a jutalma az igazságnak?

Megdöbbennék Uram a te végtelen hatalmadtól, ha nem tudnám, hogy a Jézus rettenetes halála bölcseséged különös eszköze volt. Mennyre elrettentene Jézus halála engemet az igazságtól, ha nem ösmerném annak örvendetes következményeit. Mily könnyen hatalmába ejthetue a kisértő Jézus halála által, ha nem tudnám, hogy éppen e halál által nyert és adott nekem is *örök életet*.

Uram, a te utaid nem olyanok, mint a mi utaink és te bölcseséged, mint a mi bölcseségünk. A szenvedések sziklájából fakasztod üdvösségünk üdítő forrásait s a méltatlan halál rémületével nyitod meg a halhatatlanság csarnokát.

Meghajlok Uram bölcseséged előtt a Jézus keresztje mellett is s áldom kegyelmedet, hogy nem hagytad sokáig a gonoszság hatalmát örvendezni az igazság elnyomatásán; áldom bölcseségedet, hogy nem engedted meg, hogy mi szent, az rothadást szenvedjen, áldom hatalmad ítéletét, hogy az igazság diadalmában feltámasztását mutattad az eltemetett nemes küzdelmeknek.

Oh hadd ömöljenek össze e mai napon az öröm és fájdalom könnyüi, mert ma végeztetett el minden: ma diesűttetett meg az *embernek fia*.

Tanits, oh tanits Istenem, a Jézus szenvedéseivel: békén tőrni az élet rettenetes csapásait; rendithetetlenül hinni a te bölcs

gondviselésedben, tudván azt a Jézus tanításaiból, hogy te mindeket az én javamra igazgatsz. Amen.

XXXI.

(H u s v é t i.)

Repeső örömmel borulok le jószágod előtt én mindenható Istenem, hogy hála áldozattal imádjam atyai kegyelmességedet, mely megdicsőítette magát a Jézus erőtelenségében, midőn a tűnő élet romjaiból új életre, halhatatlanságra hívta.

Oh engedd édes Istenem, e szent husvétii ünnepen, mindenek felett az igazság diadalmát, örök életét látnom. Nyisd meg a te fényes egeidet erőtelen gyermeked szemei előtt, hogy láthassam a szent eszmék harczosát, a ki megfeszítettett, meghalt, koporsóba záratott, de a ki dicsőségesen feltámadott s a *halhatatlanság egében* jobbod dicsőségére felmagasztaltatott.

Oh, hadd halljam ma mindenek felett a szent eszmék feltámadásának diadal énekét a Jézus feltárt koporsója mellett, az angyal ajkairól: *miért keresitek az élőt a halottak között? — Nincsen itt, feltámodott!*

Oh hála néked jó Atyám, hogy diadalmat adtál az életnek a halál felett, hogy megtörted a koporsó fulánkját s nem engedted meg, *hogy a mi szent rothadást szenvedjen.*

Betelik lelkem a halhatatlanság örömével, megszentესülni érzem érzéseimet s miként husvétii angyalodnak, felzendül az én ajkamon is halhatatlanságunk örömeke:

„Tövis koszoru, fá kereszt,
Rémképetek már nem ijeszt,
A halhatatlanság egén
Egy fényes csillag int felém:
Feltámadunk!!“

Oh, mi édes boldogság áradoz lelkemben ama biztató hit édes tudatában, hogy a halál nem ül örök diadalmat felettem, mert a koporsó egy új életnek ajtaja a mennyország küszöbe felett!! Minő boldogító annak tudata, hogy a földi élet esalódásai, keservei s annyi méltatlan bántalmak a te gondviselésedben oh Isten, csak eszközök, melyek fájdalmasak és rettenetesek bár, de a melyek még is az én jövő boldogságomat alkotják meg.

Oh engedd édes jó Atyám, hogy a jövő élet édes hitének

csillagát szüntelen szemeim előtt ragyogni lássam, hogy annak biztató sugárai megszűnés nélkül emlékeztessenek magasabb hivatásomra, kötelességeim öntudatos teljesítésére, hogy már itt e földön a menyország lakója lehessék.

XXXII.

(H u s v é t i i m a.)

A gyász nagy péntekén
 Jézus rettentő szenvedéseit
 Vigasztalan keservvel siratám.
 Hitem megingott s félve reszketék
 S a gyarlóság remegő ajkival
 Szentségtörő szavakkal kérdezém:
 Örök igazság Istene!
 Hogy nézheted a gyilkosok művét?
 Hogy nézheted, hogy legszentebb fiad,
 Ki büntelen, hiv és igaz vala,
 Kereszthalálnak égő kinja közt
 Végezze bé ártatlan életét? . . .
 Szentharagod sötét felhőiből
 Elfogytak-e sujtó villámaid
 Hogy le nem sujtod karjait,
 Kik szent fiadra vakmerőn
 Ily durva bántalommal emelik?

* * *

Igy siratám a gyász nagypéntekén
 Jézus rettentő szenvedéseit!
 S ma . . . husvét ünnepén? —
 Határt nem ösmer örömem.
 Ma lelkesedve hirdetem:

Feltámadott szent bajnokunk,
 A mi megváltó Jézusunk.
 Halálbilincse megtörék —
 Hozsánna hangzik szertesztét.

*

A butaság nem győzhetett,
 Bár eszköze volt a kereszt,
 A koporsó nehéz követ
 Az angyalok széttördelék . . .

Örüljetek, örvendjetek,
 Kik szent eszmékért küzdetek :
 Az eszmék halhatatlanok,
 Mint örök fényű csillagok.

*

Csak egy mi busit, szégyenit :
 Kicsiny hitem! . . . hogy kételkedni mertem
 Egy pillanatra bár
 Te benned, Istenembe,
 Hogy szembe szálltam botorul
 S kérdőre vontam czéljaid,
 Hogy mért nem sujtsz villámaiddal
 A gyilkosok közé,
 Kik a megváltót kinozák?
 Pedig tudhattam Jézusom
 Szent tanításiból,
 Hogy ő csupán nagy szenvedések kinjain
 Keresztül törve juthat égbe fel.
 A békét mindig harez előzi meg.
 A dicsőségnek ára győzelem.
 Egy nemes élet önfeláldozása
 Vezethet csak halhatlanok közé
 Az örök élet csarnokába.
 S kiket az Isten igazán szeret,
 Meglátogatja szenvedésivel —
 És megpróbálja mint aranyt a tűz.
 De kik viszont az Istent szeretik,
 Azoknak minden — élet és halál,
 Kin, szenvedés, égő keserv —
 Javukra szolgál egyaránt.

Oh édes Istenem!

Ajkam panaszra nem nyitom,
 Meghajlok jószágod előtt.
 Mosolygjon bár az ég felettem,
 Vagy gyászfelhők dörögjenek,
 Utadban többé nem kételkedem.

Böles vagy te Isten, böles s tökéletes!
 Gondviselésed szent s hiánytalan.
 A szenvedés szuró tövissei

Fejlesztik üdvöm szép virágait.
 Javamra szolgál hittél bu s öröm.
 A gyász halál: új élet kezdete.
 Az elhintett mag, hogy kizöldülhessen --
 Előbb elrothad a föld kebliben.

Oh hála néked édes Istenem,
 Hogy szent fiad legyőzte a halált
 S az örök élet édes szent hitét
 Örökség gyanánt hagyta mireánk.
 E hit emel fel a csapás között.
 Ez edzi meg a lankadó erőt.
 Fényt gyújt a szenvedések éjjelén
 És a halál jégkarjai között
 Szelid álommal zárja be szemem.

Én Istenem! emeld tekintetem
 A természet muló virányiról
 Égi hazámnak csarnoka felé.
 Add értenem a földi jelenést,
 Hogy nagyság, fény, rang, hír s dicsőség:
 Tűnő szivárvány, hervadó virág.
 Örök csupán csak lelkem kincse lesz,
 Mit szent hitem ígér s megad, ha itt
 A földi lét keskeny határi közt:
 Erényben mindhalálíg hív leszek,
 S bűn felett győzelmet aratok.

Oh töltsd be lelkem édes Istenem.
 Az örökélet hitreményivel.
 Tárd fel egednek fényes ajtaját,
 Mutasd meg Jézust, ki feltámadott,
 És angyalid közt a hív lelkeket,
 Kik égi koronával fénylenek:
 Hogy már e földön églakó legyek
 S egy vágy, ohaj hevitse szívemet:
 Ugy élni, tűrni hitben szüntelen,
 Hogy menybe jussak én is egykoron,
 Hol új élet reménye vár reám.
 — Ezekben hallgass meg Atyám!

Amen.

RÉDIGER GÉZA.

A kijelentés forrásai.

(Egyházi beszéd. *)

Alapige: „A titkok a mi Urunknál Istenünknél vannak: a kinyilatkoztatott dolgok a miéink és a mi fiainké mindörökké“.

5 Mózes XXIX. 29.

„Gondolkozom, tehát vagyok“ — szól a böles komoly méltósággal, miközben keble olyan, mint a sima tó, a melynek tiszta tükrében meghittén ölelkezik az ég s a föld. Fent és alant, közel s távolban csönd és nyugalom. „Lenni vagy nem lenni“ — töpreng a világfájdalmas királyfi, miközben keble olyan, mint a háborgó tenger, a melynek csapkodó hullámai merészen ostromolják a földet és eget. Fent és alant, közel s távolban vész és pusztulás. „Bánom, hogy teremtettem az embert“ — hangzik az isteni szózat, miközben a zenith diessugárzó homloka elborul. Bántja a nagy Alkotót a böles merev nyugalma épügy, mint a töprengő kinos vergődése. Az Isten csak összhangzatos lelkekben gyönyörködhetik. Avagy mit szólnánk minagunk egy zenedarabhoz, a mely mind csupa szünetekből, vagy csupa futamokból állana? — Hadd tartsa be kimért pontossággal a böles az ő szünetjeit, hadd ugorja át tetszés szerint a töprengő az ő futamjait: — mi, kedves Atyámfi, igyekezzünk a lét örök kérdéseinek egyes hangjai között megtalálni a boldogító összhangot. Ugy is a titkok a mi Urunknál Istenünknél vannak, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miéink és a mi fiainké mindörökké.

Ezek a titkok nincsenek és talán nem is voltak soha a halandó előtt örök tilalom pecsétjével lezárva. S ha szintén úgy lett volna is, az ember koronkint fedezett fel egy-egy sugárt, a melynek segítségével sikerült neki a titoknak egy részét megtudnia a nélkül, hogy a pecsétet erőszakos kézzel tépte volna fel. Ezek a sugarak, a melyek az égből az emberi kebelbe s viszont az emberi kebelből az égbe lövell-

* Elmondott a jul. 2-iki Főtanács alkalmával.